

- незалежність характеру;
- добрі риторичні (ораторські) здібності;
- сприйняття похвал своєї особа без самолюбства, пихатості, зарозумілості;
- достойні та впевнені манери поведінки.

До недоліків слід віднести:

- деяку самовпевненість керівника;
- можливість його відмови від інших видів влади.

Влада експертна у своїй основі має вплив через "розумну" віру. Виконавець свідомо й логічно приймає на віру цінність знань експерта (керівника). Чим більші досягнення в експерта (керівника), тим більше в нього влади.

Недоліками експертної влади є:

- розумна віра менш стійка, ніж вплив харизматичної особистості;
- у підлеглого може виявитись більше влади, ніж у керівника, а це може призвести до конфліктної ситуації.

Отже, усі зазначені вище форми влади впливають на обрання менеджером стратегії організації своєї роботи. Тому кожний менеджер на початку своєї кар'єри повинний чітко визначитись з формою влади, яку він буде застосовувати в процесі організації управлінської праці.

Список літератури

1. Веснін В.Р. «Основи менеджменту», М. - 2001, - 412 с.
2. Галькевич Р.С. Набоков В.И. «Основи менеджменту», М. – 2002. - 467 с.
3. Герчикова И.Н. «Менеджмент: підручник для вузів», - М.: ЮНІТІ "Банки і біржі", 2000. - 375 с.

Одержано 01.04.10

УДК 321.02

М.О.Симчина, студ.гр. СІ 08-2, С.Б.Куликовський, доц. канд. філос. наук
Кіровоградський національний технічний університет, м. Кіровоград

Зміст політичного життя суспільства

У статті розглядається зміст політичного життя сучасного суспільства, а саме: ставлення людей до політики й участі в ній.

політичне життя, політична діяльність, практична політична діяльність, політичні відносини, політична участь, політичний процес

Політичне життя – сукупність духовних, емоційних і практичних явищ політичного буття людини і суспільства, що характеризує їхнє ставлення до політики й участі в ній. У різні епохи й у різних країнах воно має свої особливості, залежить від рівня цивілізованості суспільства, його демократизму, співвідношення корінних інтересів соціальних груп, вміння і прагнення політичного керівництва об'єднати народ для досягнення спільної мети.

Політичне життя завжди існує в конкретно історичних формах, зумовлених матеріальними й соціокультурними чинниками. Водночас воно являє собою сукупність політичних явищ, які функціонують у суспільстві, керованих і спонтанних політичних процесів; результат діяльності соціальних суб'єктів – класів, націй, соціальних верств,

груп, індивідів і створюваних ними політичних інститутів; сферу боротьби за реалізацію ідеалів, норм, цінностей, що концентрують у собі корінні потреби та інтереси соціальних суб'єктів; взаємодію і зміну при владі політичних сил для репрезентації владних інтересів усіх соціальних груп.

Політичне життя тісно пов'язане з найрізноманітнішими формами політичної діяльності.

Політична діяльність – індивідуальна чи колективна, спонтанна чи організована діяльність соціальних суб'єктів, яка прямо чи опосередковано впливає з інтересів великих суспільних груп і цінностей, що їх вони поділяють.

© М.О.Симчина, С.Б.Куликовський, 2010

Ця діяльність відбувається в межах існуючих відносин з владою або всупереч їм, регулюється правовими нормами та статусними ролями. Її можна розглядати у широкому й вузькому значеннях. У широкому розумінні політична діяльність постає як реалізація суспільно-політичних відносин, взаємодія класів, націй, організацій, органів, інших соціальних спільнот й окремих осіб для здійснення певних політичних інтересів щодо завоювання, використання та утримання влади. У вузькому значенні політична діяльність – це методи й засоби виконання владних функцій певними політичними силами, соціальними групами, а також засоби протидії їм.

Розрізняють теоретичну й практичну політичну діяльність.

Для теоретичної основними формами є:

- пізнавальна;
- прогностична;
- ціннісно орієнтована.

Практична політична діяльність — це вироблення й реалізація внутрішньої та зовнішньої політики держави, різні форми участі в політичному житті суспільства партій, громадсько-політичних об'єднань, рухів. Основні її форми:

- ухвалення політичного рішення;
- вибори;
- політична реформа;
- страйк;
- демонстрація;
- дипломатичні, міжурядові переговори;
- офіційний візит тощо.

Умовою й формою політичної діяльності є політичні відносини, які виникають внаслідок соціальної диференціації суспільства і вияву інтересів великих суспільних груп.

Суб'єктами політичних відносин є:

- класи;
- нації;
- соціальні групи;
- індивіди;
- політичні інститути й організації.

Політичні відносини – реальні практичні відносини, взаємозв'язки соціальних суб'єктів, у яких відображені їхні інтереси і здійснюється політична діяльність – співробітництво чи боротьба (вибори, референдуми, мітинги, зібрання, маніфестації, страйки тощо).

Вони охоплюють зв'язки між різними соціальними групами та індивідами, політичними інститутами та організаціями щодо завоювання і реалізації політичної

влади, певних суспільних інтересів. Характер відносин соціальних суб'єктів визначає політичну ситуацію, стратегію, тактику, зміст політичної діяльності.

Політична діяльність класів, націй, соціальних груп, індивідів, політичних інститутів і організацій супроводжується певним типом політичної поведінки. Така поведінка зумовлена вибором мотивів у винесенні рішень щодо політичних відносин, добром засобів досягнення цілей, здатністю сприймати загальний суспільний інтерес, розумінням співвідношення з ним інтересу приватного, групового, вмінням їх поєднати.

Важлива роль у функціонуванні політичного життя належить особі, без чого неможлива соціально-політична діяльність. Йдеться про політичну участь.

Політична участь – залучення людей до процесу політико-владних відносин, здійснення ними певних актів, заходів, що виражають інтереси, потреби, уподобання, думки, погляди та настрої; вплив на органи влади з метою реалізації соціальних інтересів.

Культура політичної участі визначається рівнем володіння соціальними суб'єктами процедур і регламентів здійснення політичних акцій і заходів, настановами на погодженість існування різноманітних соціальних груп.

Мотивами політичної участі є:

- підвищений інтерес до політики, спрямований на пізнання сутності політичних подій, їх значення для життя суспільства;
- прагнення до соціального єднання, до конформізму, наслідування;
- кар'єра, задоволення честолюбних намірів.

Політичну пасивність, різке зниження політичної участі людей зумовлюють нестатки, життєві клопоти й труднощі, злидні, безнадійність спроб змінити життя на краще.

Особливою формою політичної участі є вибори, які формують центральні органи влади (президент, віце-президент, парламент) та органи місцевого самоврядування різних рівнів. Вони стимулюють політичну активність населення.

У політичному процесі розрізняють суб'єктивний (мотиваційний) аспект – діяльність індивідів і суспільних груп, і об'єктивний аспект – глобальний результат цієї діяльності. Суб'єктивний аспект діяльності людей становлять ідеологія, політична доктрина, політична програма, система цінностей і норм, що їх люди поділяють, особисті схильності та емоції, знання ситуації, у якій люди реалізують свої цілі. Наслідком політичної діяльності може бути зміна відносин: політичної влади, суспільних, міжкласових, міжгрупових, міжнаціональних та всередині цих спільнот. Об'єктивний аспект політичної діяльності часто не відповідає прагненням суб'єктів політичного процесу, бо поряд із сподіваними результатами можуть бути й несподівані, що ускладнює його прогнозування.

Політичний процес здійснюється через різні комунікації, канали зв'язку, взаємодії. Це можна простежити на прикладі зіставлення «входу» й «виходу» в політичній системі. Якщо на «вході» найсуттєвішим з огляду на функціонування політичної системи є вплив на неї різних політичних сил, які немовби «завантажують» її, то на «виході» повною мірою виявляє себе владно-управлінська спрямованість політичної системи, її роль регулятора в суспільстві.

Оскільки політичний процес є діяльністю, він пов'язаний з певними видами політичної діяльності, а отже, по-різному виявляє себе за адміністративно-командної системи, різних форм демократії (представницької чи прямої), за самоврядування. Найважливіше значення завжди має ступінь участі в політичному процесі як широких мас, так і кожного громадянина.

Політичний процес охоплює способи і стиль політичної діяльності, форми і методи її здійснення в межах політичних інститутів, способи реалізації наявних

політичних норм, а також різноманітні види політичної діяльності збирання, аналіз і використання інформації, ухвалення і здійснення рішень, соціальний контроль. У політичному процесі відбувається реалізація політичних норм, підготовка й проведення дискусій з політичних проблем, обстоювання політичних позицій з використанням різних засобів і методів політичної боротьби. Характерна його риса – тісний зв'язок із політичною владою, а учасники – різноманітні суспільно-політичні сили, партії, рухи.

Політичні процеси можуть бути близькими між собою, суперечливими і несумісними. У них виникають і виявляються негативні явища, породжені невдоволенням людей політичними сподіваннями, що призводить до розчарувань, політичного охолодження та відчуження, втрати політичної довіри до влади, роз'єднання і конфліктів. Політичний спад за певних умов може перерости в застій і кризу в політичному житті суспільства.

Отже, політичне життя сучасного суспільства є складним, багатограним і організованим, у ньому кожний суб'єкт займає своє місце і має можливість для самовиявлення.

Список літератури

1. П.П.Шляхтун Політологія: Підручник.-К.:Либідь, 2002.-576с.
2. С.Б. Куликовський Курс лекцій з політології
3. <http://ua.textreferat.com/referat-11753-1.html>

В статье рассматривается структура политической жизни современного общества, то есть отношение людей к политике и участия в ней.

The article content of the political life of modern society, that people's attitudes to politics and participation.

Одержано 02.04.10

УДК 336.76:338.2

К. В. Самсонова, ст. гр. ФК-08-1, Н. В. Гаврилова, викл.

Напрями сучасної грошово-кредитної політики в умовах виходу з фінансової кризи

У статті висвітлено проблему формування змісту сучасної грошово-кредитної політики в Україні в умовах виходу з фінансової кризи та реформування економіки.
грошово-кредитна політика, криза

Постановка проблеми та її актуальність. Проблема становлення української національної системи грошово-кредитних відносин є основоположною у сфері економічного реформування держави, їх роль на сучасному етапі зростає, оскільки відбувається зростання фінансового сектора, до змін якого особливо чутливими є перехідні економіки. Питання ефективної грошово-кредитної політики сьогодні тяжко переоцінити для України. Світова практика нагромадила значний досвід грошово-кредитного регулювання, тому важливим є його врахування при розробці та реалізації грошово-кредитної політики в Україні.